U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatelky **G. L.,** zastoupené JUDr. Leo Kadlecem, advokátem se sídlem v Praze 8, Krynická 497, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky,** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 2. 2007, č. j. 60 Az 137/2005 - 16,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci stěžovatelky JUDr. Leo Kadlecovi, advokátu se sídlem v Praze 8, Krynická 497, **s e p ř i z n á v á** odměna v částce 4800 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se stěžovatelka domáhá zrušení shora označeného rozsudku, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „správní orgán“), ze dne 27. 10. 2005, č. j. OAM-1981/VL-20-12-2005, jímž byla zamítnuta její žádost o udělení azylu dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jako zjevně nedůvodná.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného

dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Stěžovatelka v podané kasační stížnosti ve znění jejího doplnění ze dne 19. 6. 2007 uplatňuje důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem, neboť se domnívá, že splňuje podmínky pro udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu. Stěžovatelka jako důvod pro udělení azylu v řízení před správním orgánem uváděla problémy s věřitelem, od něhož si za účelem nákupu potravin, které s manželem prodávala v obchodu, půjčila částku ve výši 10.000 USD. V případě návratu do země původu se stěžovatelka obává jednání ze strany věřitele, který jí i jejímu manželovi vyhrožoval zabitím v případě, že půjčené peníze nevrátí.

K takto uplatněným kasačním námitkám Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelkou tvrzené skutečnosti je možno podřadit pod problémy se soukromými osobami, jimiž se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval, např. ve svém rozhodnutí ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, či v rozhodnutí ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 – 65 (obě publikována na www.nssoud.cz), podle něhož: *„Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby a má zde ekonomické problémy, není bez dalšího ani důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ani důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů (§ 14 téhož zákona).“*

K námitce stěžovatelky, že skutečnosti, které v průběhu předcházejícího řízení uváděla, mají rovněž politický podtext, neboť státní orgány na Ukrajině nejsou v době politické nestability schopny stěžovatelku před nezákonným jednáním věřitele ochránit, Nejvyšší správní soud za situace, kdy se stěžovatelka na policii ani jiné orgány státu se svou žádostí o pomoc neobrátila, uvádí, že i tato otázka byla předmětem jeho posouzení, a to např. v rozhodnutí ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54, publikovaném na www.nssoud.cz, kde uvedl: *„obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu.“*

Stěžovatelka dále v podané kasační stížnosti uplatňuje stížní důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tj. nedostatečnost zjištění skutkového stavu věci, spočívající v absenci posouzení politickoprávní situace na Ukrajině. Nejvyšší správní soud k takto uplatněné kasační námitce předesílá, že žádost stěžovatelky byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, neboť stěžovatelka v průběhu předchozího řízení neuvedla žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být v zemi svého původu vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 téhož zákona. Základem rozhodnutí správního orgánu tedy nebylo ověření splnění skutečností týkajících se důvodů obsažených v ustanovení § 12 zákona o azylu. Tato otázka též byla v minulosti předmětem

posouzení Nejvyššího správního soudu, který např. ve svém rozhodnutí ze dne 27. 5. 2004, č. j. 7 Azs 124/2004 - 45, publikovaném pod č. 349/2004 Sb. NSS, uvádí, že naplnění podmínek pro zamítnutí žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné vylučuje posouzení žádosti o udělení azylu podle ustanovení § 12, případně dle ustanovení § 14 zákona o azylu. Rovněž v rozhodnutí ze dne 10. 2. 2004, č. j. 4 Azs 35/2003 - 71, publikovaném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud konstatuje, že v případě zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné není prováděno dokazování ohledně zjištění existence důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu.

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená a jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na veškeré stěžovatelkou uplatněné námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s. a dle tohoto ustanovení ji odmítl.

O návrhu stěžovatelky, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval, neboť kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany je ve smyslu ustanovení § 32 odst. 5 zákona o azylu odkladným účinkem vybavena *ex lege.*

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovatelce byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 4. 2007, č. j. 60 Az 137/2005 - 33, zástupce z řad advokátů JUDr. Leo Kadlec. Ustanovenému zástupci stěžovatelky byla přiznána odměna v celkové částce 4800 Kč, a to za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a písemné podání soudu týkající se věci samé ze dne 19. 6. 2007) podle § 11 odst. 1 písm. b) a písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (advokátní tarif). Odměna byla vypočtena podle ustanovení § 9 odst. 3 písm. f), ve spojení s § 7 bod 5., advokátního tarifu tak, že za dva úkony právní služby je stanovena odměna 4200 Kč (2 x 2100 Kč), k níž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 x 300 Kč) podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Náklady právního zastoupení stěžovatelky nese v souladu s ustanovením § 35 odst. 8 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. září 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu